DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.14835261 ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ ଚିତ୍ର

ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ନାୟକ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦିବାସୀ ବା ଆଦିମ ଅଧିବାସୀ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆସିଲେ ସେମାନଙ୍କ ରୀତି, ନୀତି, ଚାଲିଚଳଣି, ଖାଦ୍ୟପେୟ, ପର୍ବପର୍ବାଣୀ, କିମ୍ବଦନ୍ତୀ, ଲୋକଗଳ୍ପ ସର୍ବୋପରି ସେମାନଙ୍କର ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କରୁ। ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର କୌତୁହଳ ଓ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚେଇ ନେବାର ସଂଘର୍ଷ।

ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟରୁ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଜନଜାତି ସମ୍ବଳିତ ସାହିତ୍ୟକୁ ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କଲେ ଭାବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମତୁଲ୍ୟ ମନେହୁଏ। ଆଦିମ ଅଧିବାସୀଙ୍କ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କୁ ହତାଦର କରୁଥିବା ବାବୁଭାୟା ମାନଙ୍କର ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିର କରାଳ ଚିତ୍ରକୁ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରେ। ସରଳ ଆଦିବାସୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିଛି ନିଜର ଅଧିକାର ନିମନ୍ତେ। କଥାସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପନ୍ୟାସ ପ୍ରଶସ୍ତ ଛାତିରେ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ ଚର୍ଯ୍ୟା, ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଭିମାନବୋଧ ଓ ଜୀବନୋପଲବ୍ଧ ଯେଉଁଭଳି ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଛି, କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପର କ୍ଷୁଦ୍ରକଳେବରରେ ସେମାନଙ୍କ ସଂଘର୍ଷର ଚିତ୍ର ବେଶ ଶାଣିତ ହୋଇ ଉଭା ହୋଇଛି। ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପ ସହିତ୍ୟରେ ଗାଲ୍ପିକ ଭଗବତୀଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତି, ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କର, ବିପିନ ବିହାରୀ ମିଶ୍ର, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ, ପ୍ରତିଭା ରାୟ ଆଦି ଲେଖକଙ୍କ ଭଳି ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର ଅଦିବାସୀ ଜୀବନଚିତ୍ରକୁ ଗଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିଛନ୍ତି। ଗାଳ୍ପିକ ଶ୍ରୀ ମାହାପାତ୍ରଙ୍କ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନକୈନ୍ଦ୍ରିକ ଗଳ୍ପକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ସେ ଗଳ୍ପମାନଙ୍କରେ ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଚଳଣି, ପ୍ରେମ, ପ୍ରଣୟ, ବିରହ, ପର୍ବପାଳନ, ମଦ୍ୟପାନ, ନୃତ୍ୟ ଆଦିର ନୃତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚିତ୍ର ସ୍ଥାନିତ ହୋଇଛି। ସେମାନଙ୍କର ଲୋକବିଶ୍ୱାସ ଓ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ, ଭୂତ, ପ୍ରେତ, ଡାହାଣୀ, ଚିରୁଗୁଣୀ, ଗୁଣୀ ଗାରେଡି, ଦେବତା ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଲୋକ ଗଳ୍ପ, ଲୋକଗୀତ, ପୂଜାପଦ୍ଧତି ଆଦି ଗଳ୍ପରେ ସ୍ଥାନିତ। ଶିକାର କରିବା, ଧନୁ ଚଳାଇବା, ପୋଖତ ବାଣୁଆ ହେବା ଆଦି ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କର ଦୁଃସାହସିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରକ୍ଷାପନ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍ଘର୍ଷର ଚିତ୍ର ବେଶ୍ ଶାଣିତ ଓ ମନୋରମ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ସାମାଜିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ଆଦିବାସୀ, ବେଉଷଣ, ମାଟି, ସଂଗ୍ରାମୀ,ସଂକ୍ରମଣ, ଟୁକେଲ।

ଆଲୋଚନା :

ସମ୍ପ୍ରତି ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ ଧାରାକୁ ଆଧାର କରି ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପ ଲେଖୁଥିବା ଅନେକ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର(୧୯୬୦) ଅନ୍ୟତମ। ସେ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ
Quick Response Code:
Available online at : https://pracheenews.com/
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.14835261
Article No - BPP00259

ଯୋଗାଯୋଗ : ଡକ୍ଟର ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ନାୟକ
ଓଡ଼ିଆ ଅଧାପକ ଏବଂ ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ
ଏରୋନଟିକ୍ସ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ସୁନାବେଡ଼ା, କୋରାପୁଟ
E-Mail ID - shantanukn92@gmail.com
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0002-0762-1718

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୧୬.୯.୨୦୨୪	୧୦.୧୦.୨୦୨୪	୨୫.୧୧.୨୦୨୪	୧.୦୧.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ନାୟକ, ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର; ୨୦୨୫। ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ ଚିତ୍ର। ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ। ଭାଗ :୧୦, ସଂଖ୍ୟା : ୫, ପୃଷ୍ଠା : ୬୨-୬୬।

ସୋରରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ସାମ୍ବାଦିକତାକୁ ବୃତ୍ତି ଭାବରେ ଆପଣାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ନିର୍ଝରିଣୀର ଅନୁଭୂତିକୁ ସାଉଁଟିଧରି ଏଯାବତ 'ସତରର ସତ ଗଳ୍ପ' (୨୦୧୭), 'ସସେମିରା' (୨୦୧୯) 'ଅଣପୁରୁଷା ଓ ଅନ୍ୟ ଗପ'(୨୦୨୧), 'ଅସମୟ' (୨୦୨୩), ଯୋଡ଼ିବର (୨୦୨୪) ଆଦି ଗଳ୍ପ ପୁସ୍ତକ, 'ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ'(୨୦୧୯), 'ସ୍ୱପ୍ନାଭିସାର'(୨୦୨୨) ଓ 'ନୀଳଜ୍ୟୋସ୍ନା (୨୦୨୩) ଉପନ୍ୟାସ ଗ୍ରନ୍ଥ , 'ସୋରର ସାଂସ୍କୃତିକ ଇତିହାସ' (୨୦୨୦) ଗବେଷଣାତ୍ମକ ପୁସ୍ତକ, 'ଘଟଣାର ଚିତ୍ରଲିପି'(୨୦୧୬) ଫିଚରଧର୍ମୀ ପୁସ୍ତକ ଏଯାବତ୍ ପ୍ରକାଶିତ। ଏସମସ୍ତ ସାରସ୍ୱତ ସୃଷ୍ଟି ନିମନ୍ତେ ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ ସୁଜନ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ସିମୁଳିଆରୁ କବି-କବିତା ମହାକୁମ୍ଭ ସମ୍ମାନ, ଚେତନା ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ ଖନ୍ତାପଡ଼ାରୁ ଗଳ୍ପ ସମ୍ମାନ, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ାରୁ ପରାଗ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ମାନ, ନିହାରକନ୍ୟା ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ମାନ, ଗୋକର୍ଣ୍ଣିକା ଗଳ୍ପ ସମ୍ମାନ ଭଳି ଓଡ଼ିଶାର ଅଗ୍ରଣୀ ସାହିତ୍ୟ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ସମ୍ମାନିତ କାରାଯାଇଛି।

ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ଯାତ୍ରାକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ତାଙ୍କର 'ବାଣୁଆ', 'ଫୁଲଗଜରା', 'ଡାହାଣୀ', 'ଚାମେଲି' ଆଦି ଗଳ୍ପ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନର ସାମାଜିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନ ଚର୍ଯ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ଫୁଟି ଉଠୁଥିବା ସଂଘର୍ଷକୁ ତୋଳି ଧରିଛି।

'ବାଣୁଆ'ଗଳ୍ପଟି କନ୍ଧ, କୋହ୍ଲ, ସାନ୍ତାଳ, ଭୂମିଜ ଆଦି ଆଦିବାସୀଙ୍କ ଭୂମିକୁ କମ୍ପାନୀ ସରକାର ଅକ୍ତିଆର କରିନେବାର ଚିତ୍ର ସହିତ ସେମାନଙ୍କର କୁଟିଳ ବୁଧିଆ କମ୍ପାନୀ ସରକାର ଆଗମନଦ୍ୱାରା ଜଙ୍ଗଲ ଲୁଟେରା, ପଥର ମାଫିଆ, ଘୁଷଖୋର ସରକାରିଆ, ଲାଭଖୋର କାରଖାନାମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟାଚାର ସରଳ ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କୁ ମର୍ମାହତ କରିଛି। ସେମାନଙ୍କର ମା, ମାଟି ଓ ଜୀବନ ଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ବ୍ୟାଘାତ କରିଛି।

ଆଲୋଚ୍ୟ ଗଳ୍ପଟିର ନାୟକ ପାହାଡ଼ି ବେଶ୍ରାର ପୁଅ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ନିଜ ବାପପରି ହାତୀଖୋଲିଆଠାରୁ ରଙ୍ଗାମାଟିଆ, ବିଷ୍ଣୁପୁର ପାହାଡ଼ ମୂଳକରେ ଜଣେ ଧୂର୍ତ୍ତ ବାଣୁଆ ଭାବରେ ନାଁ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ କମ୍ପାନୀ ସରକାରଙ୍କର କୁଟଚକ୍ରରେ ଶିକାର ହୋଇଯାଇଛି। ସଭ୍ୟ ମଣିଷର ଗୁଳିବାରୁଦ ପାଖରେ ତା' ଧନୁ-ବାଣ ହାର ମାନିଛି। ସେ ତା'ବାପ ପାହାଡ଼ି ବେଶ୍ରା ଭଳି ନିଜ ଚରାଭୂଇଁର ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି। ନିଜ ମଲାବାପ ନାଁରେ ଥିବା ଅପପ୍ରଚାର ଯଥା ମାଓବାଦୀଙ୍କୁ ଡାକିଆଣି ମିଟିଂ କରିବା, ଗଛକାଟି ଚୋରା ଚାଲାଣ କରିବା ଆଦିକୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ। "ଜଳ, ଜଙ୍ଗଲ, ଜମି, ଭୂମି, ମାଟିମା'ର ମୂଳକକୁ ସାଇତି ରଖିବା ତା' ବାପର ଥିଲା ସଂକଳ୍ପ। ନିଜ ଜଳ ଜମି, ଜଙ୍ଗଲର ଅଧିକାରକୁ ସାହୁକାର ଜବର ଦଖଲ କରୁଥିବାରୁ ସେଇ ଶୋଷଣ ବିରୋଧରେ ପାଟି ଫିଟାଇବା ହିଁ ତା' ବାପ ପାଇଁ କାଳ ହୋଇଛି। ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତାକୁ ମାରିଦିଆ ହୋଇଛି। କିନ୍ତୁ ବାପର ମୃତ୍ୟୁର ଭୟରେ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ପଛେଇ ଯାଇନାହିଁ। ସେ ଜାତିଭାଇଙ୍କ ସାହସ ପାଇଛି। ତା'ର ଦେବୀ ଜାହେରାଏରା ମା' ଦୟା କଲାରୁ ସିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି। ସେ ତା' ଆୟା(ମା) ପାଖରୁ ଶୁଣିଛି, "ଯେବେ ସିଏ ପେଟରେ ଥିଲା, ଭାରି ଆନ୍ଦୋଳନ ଲାଗିଲା, ମାଓବାଦୀ ସରକାର ଟଣାଓଟରା। ମାଓବାଦୀ କ'ଣ ଯେ? ନିଜ ଦାବି ଯିଏ କଲା, ସରକାରୀ ବିରୋଧ ଯିଏ ଗଲା। ଜଙ୍ଗଲ ଜମି କାଟିକୁଟି ମାଟି ମା'କୁ ଲଙ୍ଗଳାକରି ପାହାଡ଼ର ଛାତି ଫଟେଇ କମ୍ପାନୀ ଗଢ଼ିବାକୁ କିଏ ବନଜାତି ରାଜି ହୁଅନ୍ତା କି? ଏ ଝଗଡ଼ା ଏକା ପାହାଡ଼ି ବେଶ୍ରାର ନୁହେଁ। ଏପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଗଛପତ୍ର ନିରୀହ ସରଳ ସବୁ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ, ମାଇପେ ମରଦ ଶହେ ଶହେ ବର୍ଷର ସମ୍ପର୍କର ଖିଅ। ଛାଡ଼ନ୍ତାକି ନିଜ ଭିଟାମାଟିର ସରାଗ।"(ବାଣୁଆ) ସେଇ ବନମୂଳକର ଶହ ଶହ ସମ୍ପର୍କର ଖିଅରେ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି। ନିଜ ଭିଟାମାଟିର ବକ୍ଷରେ ପାରିଜାତ ଫୁଟାଇବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି ଅଥଚ ସଭ୍ୟମଣିଷର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ସେ ଛନ୍ଦିଯାଇଛି। ନିଜ ଜାତିଭାଇଙ୍କର ସଂକଟ ଓ ସମସ୍ୟାକୁ ଦୂରେଇବାକୁ ଯାଇ ନିଜେ ସଂଘର୍ଷର ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲ ଭିତରେ ଛନ୍ଦିଯାଇଛି ବାଜୁ ବେଶ୍ରା। ଅଥଚ ସରକାରଙ୍କୁ ସହଜରେ ନିଜ ଜମି ଓ ଜଙ୍ଗଲରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇ ଦେଇ ନାହିଁ। ଭିଟାମାଟିର ସମ୍ମାନକୁ କେବଳ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ଜଗି ନାହିଁ, ତାହାରି ଭଳି ଯୁଆନମାନେ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ିଛନ୍ତି। ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କର ଏକତା ଓ ସାହସିକତା ଯୋଗୁଁ କମ୍ପାନୀ ସରକାର ସହଜରେ ସେମାନଙ୍କ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଛଡ଼ାଇ ପାରିନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସଭ୍ୟ ବୋଲାଉଥିବା ମଣିଷ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ନେଇ କୌଶଳ କ୍ରମେ ଆଦିବାସୀ ମେଳିର ମୁଖିଆ ହୋଇଥିବା ବାଜୁ ବେଶ୍ରାକୁ ଜେଲ ପଠାଇ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଅକ୍ତିଆର କରିନେଇଛନ୍ତି।

ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର ଆଲୋଚ୍ୟ 'ବାଣୁଆ' ଗଳ୍ପରେ ସହରୀ ସଭ୍ୟତାର ଲାଭଖୋର ମନୋଭାବକୁ କିଛି ଜଙ୍ଗଲ ଆଦିବାସୀଙ୍କ ଭିତରେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି। ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଉଦାହରଣ ବାଜୁ ବେଶ୍ରାର ପ୍ରେମିକା ଭାଲୁକାଶୁଣୀ ବେଢ ହାଁସ୍‌ଦାର ଝିଅ ଦୁଲି। ଗଳ୍ପର ଆରମ୍ଭରୁ ଗାଳ୍ପିକ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, "ହଠାତ୍‌କିନା ଦୁଲି କଥା ସପନରେ ଆସିବା, ପୁଣି ଗୋଟେ ଗୁରାଣ୍ଡିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ତୀର ବାନ୍ଧିବା ବେଳେ ଆଗକୁ ଚାଲିଆସି ହାତ ଦେଖାଇ ଛିଡ଼ା ହେବା...। ସେ କିରକମର କଥା। ଆଉଟିକକୁ ଗୁଣରୁ ଟିପ ଖସିବାକୁ ବାକି।" ଏଇ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଉକ୍ତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ଗଳ୍ପର ପରିଣତି ଦିଗକୁ ଗଲେ ଦେଖାଯିବ ଯେ, ଏହି ଉକ୍ତିରେ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ସରକାରଙ୍କର ଶୋଷଣ ନୀତିକୁ ବିରୋଧାଚରଣ କରୁଥିଲାବେଳେ ନାୟିକା ଦୁଲି ପ୍ରେମିକ ବାଜୁକୁ ସେଥିରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରୁଛି ତା' ଆଗକୁ ଆସି। କାରଣ ଯେତେବେଳେ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ଫେରିଛି

ନିଜ ଗାଁ ଭିଟାମାଟିକୁ ସେତେବେଳେ ତା'ର କେନ୍ଦରା ଦାଦି କହିଛି, "ସିଏତ ଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳରେ ରାନୀ। ସବୁ ବାବୁର ଆଦର ତା'ର। ଜଣେ ବିଲାତି ବୁଢ଼ାର ରଖେଲ। ଢେର ଢ଼େର ଗହନା, ଭଲ ଭଲ ଶାଢ଼ି ତା ଧିଅରେ। ତା'ର କଥା ତୁ ମନୁରୁ ଭୁଲିଯା। ଧୀରକି କାନ ପାଖରେ କଇଲା, 'ବାଜୁରେ, ତତେ ପିଲାନକରି ମାରିବା ପାଇଁ କାଆଡ଼େ ତାରି ହାତ।" (ବାଣୁଆ) ଏଠି ନାୟିକା ଆଦିବାସୀ ଝିଅ ଦୁଲି ସ୍ୱାର୍ଥୋନ୍ମୁଖି ସାଜିଛି।

ଉକ୍ତ ଗଳ୍ପରେ ବାଜୁ ବେଶ୍ରା ବାଲୁତ ପକ୍ଷୀକୁ ଶିକାର କରିଥରବା ବେଳର ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନେଇ ଦୁଲି ମଧ୍ୟ ଜଣେ ସଚେତନ ନାରୀଟିଏ ହୋଇ କହୁଛି, "ଯେଉଁମାନେ ଯା ବସାକୁ ଭାଙ୍ଗୁଛନ, ସାତପୁରୁଷ ଜନ୍ତୁର ଗୁମ୍ଫା ବାରୁଦ ଲଗେଇ ଉଡ଼େଇ ଦେଉଚନ, ଯିଏ ଗରିବଙ୍କ ମାଟି ଛଡ଼େଇ ନଉଚନ, ତାକୁ ଯାଇ ମାରିଲେ ଯାଇ ବଡ଼ ବାଣୁଆ ହେବୁ।"(ବାଣୁଆ) ଏ ଉକ୍ତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ ପାଠକ ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ଼ିବ। ଯିଏ ନାୟକକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛି ନିଜର ମା, ମାଟି ଓ ଜଙ୍ଗଲ ନିମନ୍ତେ ଏବଂ ଯିଏ ଜାତିଆଣ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପରିହାର କରି ବାଜୁ ବେଶ୍ରାର ଛାତି ଉପରେ ଲୋଟି ପଡୁଛି। ସେ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ଜାତିଭାଇଙ୍କୁ ଡରି ଭୋକ ଉପାସରେ ଲୁଚି ରହି କହୁଛି "ଆମର ଏଇ ଭଲ ପାଇବାକୁ ପିଇ ପଛେ ଢ଼େର ଦିନ ଏମିତି ବଞ୍ଚିବା ବାହାରେ ଶାନ୍ତି ନପଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।" (ବାଣୁଆ) ଏଇ ମନୋଭାବକୁ ଗାଳ୍ପିକ ଗଳ୍ପରେ ଦେଖାଇ ନିରବୀ ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗଳ୍ପର ପରିଣତିରେ କେନ୍ଦରା ଦାଦୀ ମୁଖରୁ ଦୁଲିର କର୍ମକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଛନ୍ତି। ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁଲିର କୁକର୍ମକୁ ପାଠକେ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପାଠକ ମନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକ କହୁଛନ୍ତି, "ବାଜୁର ମନେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ। ଜୁଲିକୁ ସିଏ ସପନରେ ଦେଖିଥିଲା ନା ସେ ନିଜେ ଆସି ତାକୁ ଦେଖାଦେଇଥିଲା।"(ବାଣୁଆ) ଏଇଠି ଗଳ୍ପ ସରି ଯାଉଛି। ବାଜୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯେଉଁ ଦୁଲିକୁ ଦେଖିଥିଲା ତାହା ସତ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଲି ପ୍ରେମିକା ସାଜି ବାଜୁ ବେଶ୍ରାକୁ ପ୍ରେମ କରଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ। ଏଇ ପ୍ରେମକୁ ଆଧାର କରି ଗାଳ୍ପିକ ନାଟକୀୟତା ଦେଲାବେଳେ ଜଣେ ଆଦିବାସୀ ଯୁବକର ତ୍ୟାଗ, ନିଷ୍ଠା ଓ ସଂଘର୍ଷକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି। ପ୍ରେମ, ପ୍ରଣୟ, ବିଶ୍ୱାସ, ଶିକ୍ଷିତ ମଣିଷର ସ୍ୱାର୍ଥ, କମ୍ପାନୀ ମାଲିକର ଶୋଷଣ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଖୁବ ସମ୍ବେଦନା ସହ ତୋଳି ଧରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି।

'ଚାମେଲି' ଗଳ୍ପଟିରେ ଶିଳ୍ପପତିମାନଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ଜନଜାତିମାନେ ନିଜର ବେଉଷଣ ହରାଇବା ଏବଂ ଶିକ୍ଷିତ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦିହୋଇ ନିଜର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାର ଚିତ୍ର ଫୁଟି ଉଠେ। ଗଳ୍ପର ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର ଚାମେଲି ଗଳ୍ପର ଆରମ୍ଭରୁ ମୃତ। ଏଇ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଯାଇ ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ର ପାଦଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜନବସତିରେ ଆଦିବାସୀ ସଂପ୍ରଦାୟର ଚିତ୍ର ଦେବାସହ ସେହି ଆସିବାସୀ ଗାଁର ଏକ ସରଳ ପରିବାରର ଝିଅ ଚାମେଲିର କଥା କହିଛନ୍ତି। ପଥର ଫଟାଇ ଅର୍ଥରୋଜଗାର କରି ପେଟ ପୋଷିବା ଏବଂ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବା ଏଇ ସରଳ ଜନଜାତିଙ୍କର ବେଉଷଣ। କିନ୍ତୁ ପାହାଡ଼ିଆ ଜନବସତିଗୁଡ଼ିକରେ ଶିଳ୍ପୀକରଣ ଯୋଗୁଁ ନିଜ କର୍ମର ହତାଦରକୁ ଏ ପାହାଡ଼ି ମଣିଷ ଅନୁଭବିଛି। କିନ୍ତୁ ପେଟର କ୍ଷୁଧା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେହି କମ୍ପାନୀରେ କାମ କରିଛି। ଅଥଚ ଉପଯୁକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇପାରିନାହିଁ। ଗାଳ୍ପିକ ଲେଖୁଛନ୍ତି, "ପାହାଡ଼ ମୂଳକ ଲାଗି ବଡ଼ କମ୍ପାନୀ ତରଫରୁ ଏକ କ୍ରସର ବସିଲା। ବଡ଼ ବଡ଼ ମେସିନ୍ ଲଗାଇ ଡିନାମାଇଟରେ ପଥର ଫଟା ଚାଲିଲା। ଭଳିକି ଭଳି ଚିପସ୍, ମେଟାଲ, ବୋଲଡର ସହଜରେ ଗଦା ହୋଇଗଲା। ଗାଡ଼ି, ଡମ୍ପର, ଟ୍ରକ, ଟ୍ରାକ୍ଟର ମାଲ ବୋହିବାରେ ଲାଗିଲେ। ହାତପିଟା ପଥରର ଚାହିଦା କମିଗଲା। ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୁରୁବାରୀ ରଙ୍ଗୀ ଭଳି ହାତ ପିଟାଳିଙ୍କ ରୋଜଗାର କମିଆସିଲା। ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସାହି ଲୋକଙ୍କ କଥାରେ କୁଲିଭାବେ କାମ କଲେ।"(ଚାମେଲି) ଏହି ପଥର କାମରେ ଦଳି ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି ଗୁରୁବାରୀ, ରଙ୍ଗୀଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ। ସେମାନଙ୍କ ଝିଅ ଯୁବତୀ ଚାମେଲୀ କମ୍ପାନୀ ମ୍ୟାନେଜର ଆଦିଙ୍କ କାମ କରିବାକୁ ଯାଇ ଯୌନଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଛି। ଯାହାର ପରିଣତି ତାକୁ ସଂକ୍ରମଣ ଜନିତ ଭୟଙ୍କର ବେମାର ଏଡସ୍ କବଳିତ କରିଛି ଓ ସେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛି। ଗଳ୍ପଟି କରୁଣାତ୍ମକ ହେଲେମଧ୍ୟ ଗଳ୍ପରବାର୍ତ୍ତା ଖୋବ୍ ଶାଣିତ। ସବୁକିଛି ହରାଇଥିବା ମୃତ ଚାମେଲିର ଶରୀରକୁ କାନ୍ଧ ମିଳିନାହିଁ । ପେଟର ଦାଉରେ ଅର୍ଥାଭାବ, ପ୍ରଦୂଷଣ, ସାମାଜିକ ଜୀବନରେ ବିପନ୍ନତା ଓ ପଦବୀଧାରୀଙ୍କ ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିର ଗରଳକୁ ପିଇ ଯାଇଛି ଚାମେଲି।

'ଡାହାଣୀ' ଗଳ୍ପଟି ଜୁଆଙ୍ଗ ଜନଜାତିର ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସର କଥା କହେ। ପାହାଡ଼ ଖୋଲ ଉପର ମୁଣ୍ଡରେ ରହିଥିବା ଆଦିବାସୀ ଗାଁ ଚୁଆଝରିର ଲୋକମାନେ କୁପ୍ରଥା ଓ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଗୁଣିଗାରେଡ଼ି, ଭୂତପ୍ରେତ, ଡାହାଣୀ ଚିରଗୁଣୀ ଆଦିକୁ ଯେତେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ସେତେ ପରିମାଣରେ ହତାଦର କରନ୍ତି ଡାକ୍ତରୀ ଚିକିତ୍ସାକୁ। ଗଳ୍ପରେ ଗୁଣିଗାରେଡ଼ିରେ ଅଖଣ୍ଡ ସାଧନା ରଖିଥିବା ସୁନାରାମର ଚାରିବର୍ଷର ନାତୁଣୀ ହଜିଯିବା ଯୋଗୁଁ ସ୍ୱଳ୍ପ ଶିକ୍ଷିତ ଓ କୁପ୍ରଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନଥିବା ଝିଅ ଝୁମୁରିକୁ ଡାହାଣୀ ଭାବରେ ଦୋଷାରୋପ କରାଯାଇଛି। ଝୁମୁରିର ଜନ୍ମପରେ ତା'ର ବାପା ମା'ଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି। ତା'ର ମାମୁ ମାଇଁ ଝୁମୁରିକୁ ପାଳିବାକୁ ନେଲାପରେ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି। ବାପା, ମା, ମାଇଁ ଓ ମାମୁର ମୃତ୍ୟୁ ଯୋଗୁଁ ଗାଁସାରା ଲୋକ ଝୁମୁରିକୁ ଅଲକ୍ଷଣୀ କହିଲେ

ମଧ୍ୟ ସେ ତାହାକୁ ଭୂକ୍ଷେପ ନକରି ନିଜର ଭାଇବନ୍ଧୁ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କୁ ସେଇ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ସତଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ଗୁଣିଗାରେଡ଼ି ସବୁ ମିଛ । ରୋଗ ପାଇଁ ଔଷଧ ସାଙ୍ଗକୁ ଚିକିତ୍ସାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଗୁଣିଆ ସୁନାରାମ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ । ସେ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଝୁମୁରିର ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ କୁତ୍ସାରଟନା କରିଛି ଅଥଚ ଗଳ୍ପର ପରିଣତିରେ ସୁନାରାମର ନାତୁଣୀକୁ ଝୁମୁରି ବଞ୍ଚେଇଛି ଭାଲୁର ଆକ୍ରମଣରୁ । ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଚାରିବର୍ଷର ନାତୁଣୀ ଚିକିତ୍ସିତ ହୋଇଛି । ସେ ଭଲହୋଇ ଫେରିଥିବାରୁ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଦୂରିଭୂତ ହୋଇଛି । ଝୁମୁରି ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଡାହାଣୀ ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଚଳନ୍ତି ଡୁମେଇମା ସାଜିଛି । ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର ଏହି ଗଳ୍ପ ଭିତରେ ଜୁଆଙ୍ଗ ଜନଜାତିର ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସ, ସେମାନଙ୍କ ପୂଜାପଦ୍ଧତି, ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ନାମକରଣର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଆଦିକୁ ଯେମିତି ଜୀବନ୍ତକରି ତୋଳି ଧରିଛନ୍ତି ଗଳ୍ପ ମଧ୍ୟରେ, ଠିକ୍ ସେମିତି ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଡାକ୍ତରୀ ଚିକିତ୍ସାକୁ କିପରି ଆପଣାଇବେ ତାହାର ମଧ୍ୟ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

'ଫୁଲଗଜରା' ଗଳ୍ପଟି ଯୁବତୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଯୌନାଚାର, ଅମଲାତନ୍ତ୍ର ତଥା କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ମାନଙ୍କର ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଚିତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଏ । ଗଳ୍ପରେ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ବାବୁଙ୍କ କାମ ତଦାରଖ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଚିଫ୍‌ଇଞ୍ଜିନିୟର ସାହେବ । କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ବାବୁ ନିଜର ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରି କେମିତି ଚିଫ୍‌ଇଞ୍ଜିନିୟର ସାହେବ ବିଲ୍‌ରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବେ ତାହାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛି । ଏଥିପାଇଁ ଇଞ୍ଜିନିୟର ବାବୁଙ୍କର ସବୁ ଆଗ୍ରହକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର । ଏହାରି ମଧ୍ୟରେ କୋହ୍ଲ ଆଦିବାସୀ କରମା ସିଂର ସତର ଅଠର ବର୍ଷର ଝିଅ ଗଜରା ଇଞ୍ଜିନିୟର ବାବୁଙ୍କ ସେବା କଲାବେଳେ ଧର୍ଷଣର ଶିକାର ହେବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ସାହସିକତା ଯୋଗୁଁ ପ୍ରତିବାଦ କରି ଖସିଆସିଛି । ଆଲୋଚ୍ୟ ଗଳ୍ପରେ ଗଜରାକୁ ଗାଳ୍ପିକ ଜଣେ ସଂଗ୍ରାମୀ ଭାବେ ଉଭା କରାଇଛନ୍ତି । ନିଜର ଜଙ୍ଗଲ, ଝରଣା, ପାହାଡ଼ ଭଳି ନିଜେ ସେ ପବିତ୍ର । ସେ କାହାର ଉପଭୋଗ୍ୟର ବସ୍ତୁ ନୁହଁ । ସେ ଜଙ୍ଗଲର କନ୍ୟା, ପାହାଡ଼, ଝରଣା ପରି ସେ ମୁକ୍ତ । ପେଟ ପାଇଁ ମୂଲ ଲାଗିପାରେ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଦେହ ଉପରେ କାହାର ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲେ ସେ ସଂହାର କରିବାକୁ ପଛାଇବନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଚିଫ୍‌ଇଞ୍ଜିନିୟର ସାହେବକୁ ମଦବୋତଲରେ ପିଟି ଲହୁଲୁହାଣ କରି ଘରକୁ ଫେରିଛି । ଗାଳ୍ପିକ ଉକ୍ତ ଗଳ୍ପରେ ନାରୀର ଅଧିକାର ଓ ସ୍ୱାଭିମାନପାଇଁ ତାକୁ ସଂଗ୍ରାମୀ କରି ଆବିର୍ଭୂତା କରାଇଛନ୍ତି ।

ଉପସଂହାର :

ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନକୈନ୍ଦ୍ରିକ ଗଳ୍ପକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ –

୧) ଗଳ୍ପରେ ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଚଳଣି, ପ୍ରେମ, ପ୍ରଣୟ, ବିରହ, ପର୍ବପାଳନ, ମଦ୍ୟପାନ, ନୃତ୍ୟ ଆଦିର ନୃତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚିତ୍ର ସ୍ଥାନିତ ।

୨) ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କର ଲୋକବିଶ୍ୱାସ ଓ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଭୂତ, ପ୍ରେତ, ଡାହାଣୀ, ଚିରୁଗୁଣୀ, ଗୁଣୀ ଗାରେଡି, ଦେବତା ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଲୋକ ଗଳ୍ପ, ଲୋକଗୀତ, ପୂଜାପଦ୍ଧତି ଆଦି ଗଳ୍ପରେ ସ୍ଥାନିତ ।

୩) ଶିକାର କରିବା, ଧନୁ ଚଳାଇବା, ପୋଖତ ବାଣୁଆ ହେବା ଆଦି ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କର ଦୁଃସାହସିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରକ୍ଷାପନ କରେ ।

୪) ଗଳ୍ପରେ ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ସରଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତିପ୍ରେମୀ, ମା, ମାଟି ଓ ଜାତି ପ୍ରତି ସେମାନେ ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିପାରନ୍ତି ।

୫) ଆଦିବାସୀମାନେ ନିଜ ଭିଟାମାଟିକୁ ହରାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତିନାହିଁ । ଅର୍ଥର ପ୍ରଲୋଭନକୁ ସେମାନେ ବେଖାତିର କରି ନିଜର ସାଧାରଣ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟାରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି । ମାଟି, ପାଣି, ଝରଣା, ପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଆଦିର ବହିରାଗତ ଲାଭାନ୍ୱେସୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କଲାପରି ଆଦିବାସୀ ରମଣୀମାନେ ସହରୀ ପୁରୁଷର ଯୌନଶୋଷଣରେ ଶିକାର ହେବାକୁ ଯାଇ ପ୍ରତିବାଦ କରିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସଂଗ୍ରାମ କରିଛନ୍ତି । ରକ୍ତପାତ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗଳ୍ପର ପରିଣତିରେ ଦେଖାଯାଉଛି ସାହୁକାର ଓ କମ୍ପାନୀ ସରକାର ପାଖରୁ ସେମାନେ ଶୋଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସହରୀ ମଣିଷର କୁଟଚକ୍ରରୁ ସେମାନେ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରି ନାହାନ୍ତି ।

୬) କମ୍ପାନୀ ସରକାର ଲାଭଖୋର ମନୋବୃତ୍ତିକୁ କିଛି ସାର୍ଥବାଦୀ ଆଦିବାସୀ ଚରିତ୍ର ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥର ପୂର୍ତ୍ତି ନିମନ୍ତେ । ଯାହାକି କଣ୍ଟ୍ରାକଟର, ଖଣିମାଲିକ, ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ଆଦିଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଛି ।

୭) ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଆଲୋଚିତ ଗଳ୍ପରେ ପ୍ରାୟତଃ ନାରୀ ଚରିତ୍ର ସ୍ନେହୀ ପାରିବାରିକ କିନ୍ତୁ ଅସହାୟ, ବିଧବା ଏବଂ ସେମାନେ ପୁରୁଷ ଯୌନାଚାରରୁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ।

୮) ଗାଳ୍ପିକ ବହୁସ୍ଥାନରେ ଆଦିବାସୀ ଚରିତ୍ରଙ୍କ ମୁଖରେ ସେମାନଙ୍କ ଭାଷା କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । ଡାକେ, ନାଏଁ, କାଟିଦେବୁଁ, ଟୁକେଲ, ହପନ(ପୁଅ), ଆୟା (ମା), ଯେଇକେ, ବାଇଲେ, ଲେମ୍ବର, ହେରମା ଭଳି ଅନେକ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ।

ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ସମଗ୍ର ମଧ୍ୟରେ

ସେତେ ମାତ୍ରାରେ ଜନଜାତି ମୂଳକ ଗଳ୍ପ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥା ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଆଦିବାସୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ପରିଚୟ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଅନେକ ଗଳ୍ପରେ ସେଇ ପାହାଡ଼ ପର୍ବତ ମୂଳନିବାସୀ ବସ୍ତିର କଥା ରହିଛି। ସେହି ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକରେ ପାହାଡ଼ିଆ ଅଞ୍ଚଳରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ସମାଜର କରୁଣ ଜୀବନ ତଥା ସେମାନଙ୍କ ସଂଘର୍ଷର କାହାଣୀକୁ ଦେଖାଯାଇପାରେ। ଗାଳ୍ପିକ ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ ମହାପାତ୍ର ଆଦିବାସୀ ଜୀବନ ଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନାନ୍ୱେଷା ତଥା ଯୁଗଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଅତିନିକଟରୁ ସଂଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧) ବାରିକ, କବିତା, ଶହେ ତେଇଶ ବର୍ଷର ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଏକ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ,ବିଦ୍ୟାପୁରି ପ୍ରକାଶନ, କଟକ,ପରିବର୍ଦ୍ଧିତ ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ ଏପ୍ରିଲ୨୦୨୨.

୨) ମହାପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ, ଅଣପୁରୁଷା ଓ ଅନ୍ୟଗଳ୍ପ, ପକ୍ଷୀଘର ପ୍ରକାଶନୀ,ଭୁବନେଶ୍ୱର, ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:୨୦୨୧.

୩) ମହାପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ, ସତରର ସତ ଗଳ୍ପ, ସାଥୀ ପ୍ରକାଶନ,ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:୨୦୧୭.

୪) ମହାପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ, ସସେମିରା, ଓଡ଼ିଶାବୁକ୍ ଏମ୍ପୋରିୟମ୍, କଟକ-୧, ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:୨୦୧୯.

୫) ମହାପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ,ସ୍ୱଦେଶିନୀ, ଓଡ଼ିଶାବୁକ୍ ଏମ୍ପୋରିୟମ୍, କଟକ-୧, ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:୨୦୧୮.

୬) ମହାପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରମୋହନ,ଯୋଡ଼ିବର, ପଶ୍ଚିମା ପ୍ରକାଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:୨୦୨୪.

୭) ସାମଲ, ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ, ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପ: ଉନ୍ମେଷ ଓ ଉତ୍ତରଣ, ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ପବ୍ଲିଶର୍ସ,କଟକ,ପରିବର୍ଦ୍ଧିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ ୨୦୧୫.

❖ ❖ ❖